

АЛФРЕД ДЪО МЮСЕ ЛЮСИ

Превод от френски: Пенчо Симов, 1978

chitanka.info

*Приятели, за да заспя в покой,
върба над мен да посадите нека.
Харесвам я и в студ, и в зной
и знам — край пустата пътека
ще скъта сянката ѝ лека
с покривка мека гроба мой.*

*Седяхме вечерта сами тогава с нея,
навела бе глава и своя клавесин
докосваше едва, със унес в здрача син.
Звукът бе шепот тих — като че ли повея
ветреецът с полъх лек между тревите вън —
да не смути гнезда, потънали във сън.
Упойващия чар на нощ, от скръб обзета,
излъчваха край нас задремали цветя
и всеки кестен, дъб и другите дървета
полюшваха безброй разплакани листа.
Заслушахме нощта; прозорецът отворен
пропускаше до нас дъхът на пролетта;
ветреецът бе замрял из онзи парк просторен,
а възрастта ни бе петнадесет лета.
Към Люси гледах все с вълнение голямо
и виждах: с бледен лик и русокоса бе
и с поглед, отразил най-чистото небе.
От нея бях пленен; обичах нея само.
Но мислех си, че туй е обич към сестра —
изглеждаше ми тя тъй чиста и добра!
Мълчахме дълго. Аз докоснах ѝ ръката
загледал туй лице, унесено в мечти,
и моят дух разбра, зашеметен почти:
за всяка мъка цяр е младостта крилата
чрез тези две блага: чрез младото лице,
изпълнено със чар, и младото сърце.
Сред чистото небе изгря луната бледа,
така че Люси бе покрита с бял сатен,*

и своя образ тя в очите ми съгледа,
и ми запя с гласа на ангел вдъхновен.
Хармония! Език подобен няма втори,
чрез който любовта да може да говори.
Италия към нас препрати го, а там
от небесата в дар е даден да сияе.
Като девица все плашлива мисълта е,
пред него само тя забравя свян и срам.
Какво едно дете ще чуе в теб и даже,
о, полъх чист, чрез теб какво ли ще изкаже
от своята тъга, със своя нежен глас?
Проблясва взор или сълза в минута сладка,
а всичко друго пак остава си загадка,
каквито са лесът или нощта за нас!
Към Люси гледах все, като че вечност цяла,
потънал в песента като в бездънен здрач;
на мен облегна тя главица натезжала.
Почувствува ли ек от Дездемонин плач
в сърцето си, дете? Заплакала, тогава
целувката прие със вид опечален —
скръбна ти сякаш бе целуната от мен.
Студена, бледна бе; отново бе такава
подир два месеца — целувах те, уви,
невинно цвете, в плен на вечната почивка.
Като живота твой смъртта ти бе усмивка
и с възраст на дете пред бога се яви.
Загадка на дома с невинност в него скрита,
изпълнен с песни, смях и блян за красота,
и ти, незнаен чар, изпълнен с чистота,
чрез който Фауст бе смутен от Маргарита,
първична прямота, къде ли сте сега?
Душата ти, дете, във мир дано почива!
Прощавай! Няма пак ръката ти красива
да гали в лятна нощ клавишите с тъга...

Приятели, за да заспя в покой,
върба над мен да посадите нека.

*Харесвам я и в студ, и в зной
и знам — край пустата пътека
ще скъта сянката ѝ лека
с покривка мека гроба мой.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.